

Chương 7

Sáng sớm hôm sau, lúc Tử Trúc tỉnh dậy đã không thấy người bên cạnh đâu, ngoài cửa lại có tiếng động nho nhỏ. Tử Trúc đứng dậy, cầm lên cái bình đặt ở đầu giường đêm qua, mở nắp nhìn. Con bướm màu trắng nọ vẫn nằm bên trong không nhúc nhích, không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Tử Trúc đập nắp bình, tìm một sợi dây thừng, quấn chặt quanh bình rồi cột trên người. Chuẩn bị xong xuôi mới đi ra ngoài.

Tuyết bay lả tả quét vào cạnh cửa, trời đất một màu trắng xóa. Hoa Khai đứng ở khoảng đất trống cố hết sức vung thanh trường kiếm. Mặc dù trời đông giá rét, mồ hôi vẫn chảy nhễ nhại trên trán nàng. Thân hình gầy yếu không đủ sức giữ thanh trường kiếm, làm rơi trên đất.

Tử Trúc vội la lên: “Hoa Khai, trời lạnh lắm, đừng nghịch sẽ bị bệnh đó.”

Hoa Khai thở phì phò, vẫn không để ý đến Tử Trúc tiếp tục cố sức tập vung trường kiếm.

Lúc này, vị đạo sĩ cũng từ trong nhà đi ra, thấy Hoa Khai đang hươ kiếm lung tung, mới dừng nàng lại, nói: “Cố gắng luyện tập là chuyện tốt, nhưng phải có chừng mực, con vẫn đưa đủ sức huy động được sức mạnh của thanh kiếm, cố chấp luyện tập quá độ sẽ làm mình bị thương.”

Hoa Khai tuy nghe lời vị đạo sĩ, dừng động tác, nhưng trong đôi mắt vẫn là vẻ bướng bỉnh kiên cường.

Quả nhiên, đến đêm khuya vị đạo sĩ và Tử Trúc lại thấy nàng đứng ở khoảng đất trống, cánh tay gầy yếu liều mạng vung thanh trường kiếm. Hình như chỉ có luyện tập bất kể ngày đêm như thế mới có thể voi bót nỗi thống khổ bị ai nén chặt trong lòng nàng, càng nén càng sâu.

Tử Trúc nhìn nàng, trái tim trong lồng ngực đau nhói nhưng không làm gì được. Từ lúc thiếu niên tên là Bạch Thảo kia chết đi, lòng của nàng cũng chết theo. Trừ phi thiếu niên kia sống lại, bằng không, không có gì có thể khiến nàng quan tâm.

Vị đạo sĩ nhìn một lúc rồi chỉ lắc đầu, thở dài một hơi: “Ba ngàn nghiệp chướng, số mạng đã định.”

Mấy ngày sau, vị đạo sĩ kéo một chiếc xe thò làm bằng ván gỗ. Chiếc xe đã cũ nát, thoang thoảng mùi tanh hôi, còn dính mấy vệt máu đã khô đen.

Tử Trúc thắc mắc: “Sur phụ, chúng ta đi đâu vậy? Đi làm gì?”

“Độ hồn qua cầu.”

Vị đạo sĩ nói độ hồn qua cầu, thật ra là mang những thi thể vô danh chết trên đường hoặc nơi hoang dã chuyển đến nơi không người hỏa thiêu. Sau đó sẽ tụng

kinh siêu độ. Thứ nhất là ngăn những thi thể không được an táng sẽ tạo ra bệnh dịch. Thứ hai là để cho những vong hồn này được nghe kinh văn dẫn đường có thể đi qua cầu Nại Hà, yên tâm đầu thai, cũng coi như tích chút công đức.

Tử Trúc kéo xe ở phía trước, Hoa Khai và vị đạo sĩ gom hết xương trắng hoặc những xác chết đã bị thối rữa chuyển lên xe thò. Nếu chỉ có xương khô còn đỡ, nhưng những thi thể đã thối rữa đến mức không còn nhận ra hình dạng làm cho Tử Trúc không dám nhìn. Cũng may mùa đông giá rét, mùi thối không đậm đặc lắm, bằng không Tử Trúc thực sự không nhìn được sẽ nôn.

Về phần Hoa Khai, gần như nàng chỉ trầm mặc giúp đỡ vị đạo sĩ thu gom hài cốt, thi thể. Gương mặt không biểu lộ cảm xúc, dường như đã quen nhìn những xác chết ghê rợn thế này.

Thật ra, đúng là nàng nhìn mãi đã quen.

Chuyển hết thi thể lên xe xong, vị đạo sĩ lên phía trước kéo xe, Tử Trúc và Hoa Khai ở phía sau đẩy phụ. Một vài người dân thấy có người thu dọn những thi thể đáng thương phơi thây trong gió sương, mới tốt bụng mang một ít bánh bao và lương khô tặng cho vị đạo sĩ, ông đều nhận lấy.

Những vong hồn của các xác chết này đi theo phía sau, nhưng vì sợ Hoa Khai nên đi cách một khoảng rất xa.

Tử Trúc thấy trên xe thò có mấy bộ hài cốt đã bị người ta lóc thịt ăn sạch sẽ, mới hỏi: “Sur phụ, nếu vì mạng sống mới phải lấy thịt người chết làm thức ăn, những người như vậy, sau này sẽ ra sao?”

“Tuy là bất đắc dĩ, nhưng sau khi chết đi xuống địa phủ vẫn sẽ bị Phán Quan thẩm vấn, hoặc bị móc mắt, hoặc bị thả vào vạc dầu sôi, nói chung sau khi chết đều sẽ bị phạt, không thể siêu sinh.”

Tử Trúc hoảng sợ hít sâu một hơi. “Con lúc trước có trộm đồ lặt vặt, có bị phạt không?”

Vị đạo sĩ cười cười: “Chỉ cần từ giờ trở đi, con có lòng hướng thiện, làm nhiều việc tốt, tích góp công đức, Phật Tổ sẽ không trách con.”

Tử Trúc nghe vậy mới hơi yên tâm.

Đẩy xe tới một nơi hoang vắng không người ở, vị đạo sĩ cùng Tử Trúc đào một cái hố to, chuyển thi thể vào rồi hỏa thiêu. Thiêu trụi thi thể, cũng chính là thiêu trụi mọi nghiệp chướng của kiếp trước.

Vị đạo sĩ quỳ trên mặt đất bắt đầu tụng kinh. Theo ngọn lửa lớn cháy hùng hực, một bài kinh dài chậm rãi vang lên.

Sau đó Hoa Khai nhìn thấy một nam tử mang mặt nạ, toàn thân áo trắng xuất hiện. Hắn cầm xiềng xích trong tay, phía sau còn có hai tên quỷ soa đi theo, vừa đi vừa nói cười vui vẻ.

Lúc hai tên quỷ soa vô tình tới gần Hoa Khai, bọn chúng sợ hãi lui về phía sau mấy bước, không dám tiến liên. Bạch Vô Thường nhìn thấy thì lấy làm kỳ

lạ, chặc chặc hai tiếng rồi quăng xích sắt đang cầm trong tay cho hai tên quý soa, bảo họ xích những vong hồn này lại. Sau đó hắn đến gần Hoa Khai chăm chút quan sát mấy vòng, rồi quay sang nói với hai tên quý soa: "Chỉ là một cô gái bình thường, các ngươi sợ cái gì?"

Quý soa vẫn run lập cập.

Bạch Vô Thường lại nhìn thẳng gương mặt Hoa Khai, quan sát kỹ lưỡng, trầm ngâm một hồi, cuối cùng mới nói: "Đúng là rất xinh đẹp, có điều không đẹp bằng ta. Còn nhớ ta năm đó, đã làm bao nhiêu thiếu nữ khuê phòng chết mê chết mệt..."

Đám quý soa đồng thanh kêu lên: "Bạch đại nhân, ngài lại dối lòng rồi, khoác lác mãi tai chúng tôi cũng sắp điếc luôn." Bạch Vô Thường vô cùng tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ta chưa bao giờ nói khoác!"

"Được rồi Bạch đại nhân, ngài còn nói ngài đã từng gặp Phật Tổ. Nếu đã được gặp Phật Tổ sao còn phải đến địa phủ làm một chức quan nhỏ bé, dẫn đường cho âm hồn này chứ? Hơn nữa ngài ngày ngày đều mang mặt nạ, chưa từng thấy ngài gỡ xuống bao giờ, ngài có nói dung mạo ngài đẹp như thiên tiên đi nữa thì ai mà biết được."

"Ta chỉ sợ ta tháo mặt nạ xuống rồi, các ngươi lại mê ta đắm đuối, sau đó còn đòi chết đòi sống thì tội nghiệt của ta thật là lớn lắm."

"Đúng rồi, đúng rồi, ngài tháo mặt nạ xuống nhất định là chúng tôi sẽ chết hết! Đều là bị hù chết đó!" Nói xong, đám quý soa cười ha ha một tràng, không tên nào tin vào miệng lưỡi liến thoắng của Bạch Vô Thường.

Cuối cùng Bạch Vô Thường mới phát hiện có điểm bất thường. Đôi mắt cô gái này này giờ vẫn nhìn mình, bình tĩnh lạnh lùng, lại có vẻ cảnh giác. Bạch Vô Thường ngạc nhiên hỏi: "Ngươi thấy được ta?"

"Ngươi là ai? Hoa Khai thản nhiên hỏi lại.

Bạch Vô Thường bĩu môi nói: "Ngay cả ta mà cũng không biết? Ngươi không thấy quần áo ta toàn một màu trắng à? Còn có cái mặt nạ này, đương nhiên là Bạch Vô Thường tiếng tăm lừng lẫy."

"Vì sao ngươi không sợ ta?"

Bạch Vô Thường ngơ ngẩn: "Vì sao ta phải sợ ngươi?"

"Yêu ma quỷ quái đều sợ ta, vừa nhìn thấy ra liền trốn đi rất xa, vì sao ngươi không sợ?"

Bạch Vô Thường cười hì hì nói: "Bởi vì ta không phải là quỷ! Tuy là ta đang ở âm phủ, chỉ làm một chức quan nhỏ ngày ngày đến nhân gian dẫn độ hồn phách, nhưng ở thiên giới, tốt xấu gì ta vẫn là một thân tiên nha."

Hoa Khai trầm mặc một hồi, lại hỏi: "Ngươi đến đây để dẫn những vong hồn đó đi sao?"

"Đúng vậy."

"Người dẫn bọn họ đi đâu?"

"Xuống địa phủ, đi đầu thai chuyển thế."

"Vong hồn thiếu mất một nửa hồn phách, người có dẫn đi không?"

"Nhất định là không. Đây không phải trong phạm vi chức trách của ta."

"Phải làm sao người mới bằng lòng mang nó đi?"

Đúng lúc này, Tử Trúc đang hoang mang vội vã chạy đến bên cạnh Hoa Khai, gấp gáp hỏi nàng: "Hoa Khai, mọi người đang nói chuyện với ai vậy?" Vốn Tử Trúc vẫn đứng bên cạnh vị đạo sĩ nghe ông tụng niệm kinh văn. Lúc xoay người lại thấy Hoa Khai đang đứng một mình ở đằng kia. Ban đầu cũng không để ý, nhưng về sau lại cảm thấy không thích hợp, phát hiện hình như Hoa Khai đang nói chuyện cùng ai đó, mới chạy nhanh đến cạnh nàng.

Hoa Khai không để ý đến Tử Trúc, hỏi Bạch Vô Thường một lần nữa: "Làm thế nào người mới bằng lòng mang nó đi?"

Bạch Vô Thường suy nghĩ một chút, nói: "Trừ phi người tìm đủ hồn phách của nó hợp lại, ta sẽ dẫn đi."

Tử Trúc thấy Hoa Khai không để ý đến mình thì lo cuống cuống, nghĩ trước kia Hoa Khai từng bị quỷ ám, bám theo bên người, liền nhặt một nhánh cây trên mặt đất vừa quất điên cuồng vào khoảng không trống rỗng cạnh người Hoa Khai, miệng vừa hô: "Cút ngay! Đừng bám theo Hoa Khai! Cút hết đi!"

Bạch Vô Thường nhìn nhánh cây vụt liên tục lên người mình, nhưng không hề đau, lại nhìn dáng vẻ hung dữ của Tử Trúc, cười khanh khách nói: "Ôi, thật là một tên tiểu quỷ hung dữ mạnh mẽ." Rồi lập tức nói với Hoa Khai: "Thằng nhóc này đối với người thật sự rất tốt, chỉ đáng tiếc, một ngày nào đó hấn lại vì người mà chết."

Hoa Khai hơi sửng sốt, nhưng gương mặt vẫn không có biểu cảm. Có điều, nếu nhìn thật kỹ, mới thấy thân thể nàng hơi run rẩy.

Lúc này đám quỷ soa đã dùng xích sắt xích các vong hồn lại với nhau, mới hướng về Bạch Vô Thường gọi lớn: "Bạch đại nhân, xong hết rồi, đi nhanh thôi, còn phải tranh thủ đến chỗ tiếp theo nữa"

Bạch Vô Thường vẫy tay với đám quỷ soa, ý bảo bọn họ đừng vội. Bỗng nhiên hấn đặt hai tay lên vai Hoa Khai, không còn thái độ cợt nhả mà nghiêm túc nói với nàng: "Tiểu quỷ, người cũng biết, người sẽ sống không quá hai mươi tuổi." Sau đó lại cười hì hì nói: "Còn sống ngày nào thì sống cho tốt ngày đó, có thể hưởng thụ ngày nào thì phải tranh thủ hưởng thụ cho hết, đừng chấp nhất như vậy. Hẹn gặp lại ở địa phủ." Dứt lời, Bạch Vô Thường bước đến cạnh đám quỷ soa, cầm lấy xích sắt, chậm chạp bỏ đi.

Đi được một đoạn xa, một tên quỷ soa mới hỏi Bạch Vô Thường: "Cô gái kia là thần thánh phương nào? Vì sao huynh đệ chúng tôi không ai có thể tới gần cô ta?"

Bạch Vô Thường quay đầu thoáng nhìn về nơi cô gái đã đứng, nói: "Nàng ta không đơn giản, ngay cả ta lúc đến gần cũng cảm thấy hơi sợ, cảm giác giống như thần tiên tôn quý, không thể đến gần. Khí thế mạnh mẽ của ánh sáng đó có thể ép người tan thành mây khói. Bạch Vô Thường dừng một chút, lại thở dài một hơi. "Tiếc là nàng ta đã tự vây hãm mình trong một kiếp người, chỉ sợ không thoát được số mạng." Hắn lại lập tức tự giễu: "Ta còn không lo được cho chính mình, lo nhiều như vậy để làm gì."

Bạch Vô Thường đứng đưa xích sắt trong tay, âm thanh loảng xoảng loảng xoảng vang lên. Sau đó miệng còn ngâm nga mấy câu hát mãi không thành bài, đi càng lúc càng xa.

Mùa đông đã dần xa, mùa xuân cũng đến rất nhanh. Tuyết trắng trên mặt đất tan hết, vạn vật dần dần hồi sinh. Ngay cả cây cỏ thụ trong viện tưởng đã chết cũng lặng lẽ đâm chồi. Trong phút chốc bỗng có cảm giác trong không khí trầm lặng bi thương le lói một tia hy vọng.

Hoa Khai đứng dưới tàng cây, nhìn cây cỏ thụ, không biết nàng nghĩ gì.

Đúng lúc này, Tử Trúc đột nhiên chạy ra từ trong phòng, trong tay cầm một con hạc giấy xếp từ lá bùa vàng, hưng phấn kêu lên: "Sư phụ, sư phụ, con làm được rồi! Con làm được rồi!" Thoáng cái đã vọt vào phòng vị đạo sĩ, nhưng vị đạo sĩ không có ở bên trong. Sau đó, Tử Trúc chạy nhanh đến trước mặt Hoa Khai, háo nói với nàng: "Hoa Khai, huynh làm được rồi! Mọii xem, huynh làm được rồi!"

Hoa Khai nhàn nhạt hỏi: "Làm cái gì?"

Tử Trúc mở tay ra cho Hoa Khai xem, trong bàn tay hắn là một con hạc giấy. Sau đó Tử Trúc ra lệnh cho con hạc giấy: "Bay!" Con hạc giấy thần kỳ đập đập cánh, như hạc bình thường có sinh mạng từ từ bay lên, chậm rãi chuyển động quanh hai người.

"Bay lên cây đi." Tử Trúc lại ra lệnh cho con hạc giấy, con hạc bay chậm chậm lên trên nhánh cây, nhưng chỉ một lát sau lại giống như bị người ta rút mất hồn phách, không có sự sống rơi từ trên cây xuống.

Tử Trúc tiếc nuối nhìn con hạc giấy lên. "Cứ tưởng người có thể bay lâu thêm chút nữa."

Vị đạo sĩ không biết đến từ lúc nào, vui tươi hơn hờ cười nói: “Giỏi lắm, lão phu năm đó luyện mất bốn năm năm, nó chỉ bay được một chút. Con mới luyện ba bốn tháng, nó đã có thể bay lâu như vậy, rất có tiềm năng, quả nhiên cho con học thứ này mới là đúng.”

Hoa Khai trầm mặc, không nói gì. Nàng không muốn nói cho hắn biết, thật ra có một nữ tử mặc áo trắng nắm lấy cánh hạc, con hạc giấy kia mới có thể bay lâu như vậy. Bằng không nó đã rơi xuống từ lúc hắn kêu “Bay”.

Nàng có mái tóc dài, nhẹ nhàng lay động theo chiều gió, làn da trắng bệch như chưa từng được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, ngay cả tròng mắt cũng hơi có màu trắng, nhìn thoáng qua trong suốt, như có nước mắt tụ ở bên trong. Nữ tử nọ thấy Tử Trúc vui vẻ như thế, cũng hài lòng hơi hơi mỉm cười theo. Thấy Hoa Khai đang nhìn, nàng cũng không sợ, chỉ hướng về phía Hoa Khai gật nhẹ đầu, rồi biến mất.

Hoa Khai biết, nàng ta không phải yêu ma quỷ quái, bởi vì nàng không sợ Hoa Khai. Hơn nữa, trong mắt nàng không có ác ý, ngược lại rất dịu dàng hòa nhã, nhưng cũng chỉ đối với Tử Trúc mới có thần sắc này.

Thật lâu sau đó, cho đến khi ba người bọn họ rời khỏi chỗ này, đi rất nhiều nơi khác, cho đến khi Tử Trúc thật sự học thành công cách làm hạc giấy bay lên, Hoa Khai cũng không thấy nữ tử kia xuất hiện nữa.

Thời gian qua, Hoa Khai được mười bốn tuổi, Tử Trúc mười bảy tuổi. Lúc đó Hoa Khai đã trở nên vô cùng xinh đẹp, nhưng biểu cảm khuôn mặt vẫn như cũ, hai mắt vô thần, làm cho người nhìn không tự giác mà lùi bước. Nàng theo vị đạo sĩ bắt được hơn mười ác quỷ, ngay cả trường kiếm rất nặng kia cũng đã sử dụng nhuần nhuyễn. Tử Trúc thì trẻ trung anh tuấn, ánh mắt lấp lánh như có ánh sáng chảy xuôi bên trong, cho dù mặc áo vải sòn cũng làm cho người ta có cảm giác gió xuân thổi mơn man. Hơn nữa, hắn cũng đã tinh thông thuật bói toán, mỗi lần bốc quẻ đều nhìn rõ tường tận, không chi tiết nào sai lệch. Ngay cả vị đạo sĩ cũng nói hắn rất có tiềm năng, là nhân tài trăm năm khó gặp. Có điều, vị đạo sĩ cũng không hy vọng Tử Trúc có thể biết hết tất cả, có đôi khi, càng biết nhiều chuyện càng không tốt.

Một thời gian sau đó, họ đến một nơi gọi là trấn Long Nham. Nơi này tuy gọi là trấn, nhưng phong cảnh tiêu điều, dân cư thưa thớt. Bởi vì nơi này đã bị ma quỷ náo loạn hơn mười năm nay, rất nhiều người ở đây đã chuyển đi nơi khác, chỉ còn lại một số người già lớn lên từ bé ở đây. Bọn họ đã lớn tuổi, không biết đi đâu, cũng không muốn rời quê cha đất tổ nên ở lại đây.

Bên ngoài Long Nham trấn có một con sông vòng quanh, phải qua con sông này mới có thể vào trong trấn. Trước trấn có một bên đò, người đưa đò là một cụ già tóc hai màu hoa râm.

Lão nhân già chèo rất chậm, bởi vì cụ đã không còn khỏe như trước. Cụ vừa chậm rãi khua mái chèo, vừa nói: “Mười tám năm trước, Long Nham trấn của

chúng tôi thật là náo nhiệt. Kể đến người đi mỗi ngày, khiến tay của ta chèo đến phát đau. Nhưng bây giờ, ai~, không còn ai muốn đến đây. Lão nhân ta mặc dù luôn ở đây đưa đò, thế nhưng phải có đến nửa năm mới thấy có người muốn đi qua."

Vị đạo sĩ hỏi: "Vì sao hiện tại không còn ai tới đây?"

"Là yêu quái lộng hành. Mười tám năm trước, một buổi tối nọ đột nhiên ở đây nhà cũ phía đông có yêu quái tới lộng hành, chỉ trong chốc lát đã làm rất nhiều người chết, làm cho người dân vô cùng hoang mang. Đã mời rất nhiều người, sử dụng rất nhiều cách trừ yêu diệt quỷ nhưng đều không thành công. Con quỷ kia vẫn náo loạn mỗi ngày, đêm đêm đều đi ra dọa người, khiến cho bây giờ không ai dám tới đây, cả người trong trấn cũng chuyển đi nơi khác."

"Vậy sao lão nhân gia người lại không đi?"

"Ta? Ta lớn tuổi như vậy rồi, làm sao đi được? Hơn nữa, ta muốn chờ con ta trở về. Nó nói ra ngoài làm ăn kiếm sống, về sau sẽ về nuôi hai miệng ăn chúng ta, kết quả đi rồi không thấy về nữa... Mẹ của nó chết được hai năm rồi mà nó vẫn chưa trở về..." Ông lão nói xong liền khóc. "Trong trấn rất nhiều thanh niên đều nói ra ngoài kiếm sống, chờ có tiền sẽ mang về cho cha mẹ đỡ khổ, nhưng nhiều người đi rồi đều không trở về, chê chúng ta già rồi làm liên lụy bọn chúng, đều bất hiếu như vậy... Cho dù muốn đi tìm con trở về, nhưng thế giới bên ngoài rộng lớn như vậy, làm sao tìm đây? Cũng không có tiền đi đường, chỉ có thể mòn mỏi chờ ở đây, chờ tới lúc gần đất xa trời. Bây giờ cả trấn chỉ còn mười mấy cụ ông cụ bà đang chờ chết. Đến khi chúng ta và con yêu quái già kia chết hết, Long Nham trấn cũng xem như thật sự xong rồi."

Tử Trúc an ủi ông lão một hồi, đã đến bờ bên kia.

"Ông ơi, nơi này có khách điếm không?"

"Làm gì mà còn khách điếm. Thật ra có rất nhiều nhà không còn ai ở, các người cứ kiếm một gian không có người, quét tước sạch sẽ là ở được rồi."

"Vâng. Cảm ơn cụ."

"Đúng rồi, vẫn chưa hỏi mọi người đến đây làm gì? Nơi này cũng không phải là vùng đất tốt lành gì đâu."

Vị đạo sĩ cười cười, nói: "Chỉ đi ngang qua mà thôi, ở lại mấy ngày sẽ đi tiếp."

"Vậy mọi người buổi tối đừng nên ra ngoài. Ở đây buổi tối toàn là quỷ hồn qua lại, kinh khủng lắm."

"Cảm ơn đã nhắc nhở, chúng ta sẽ không ra ngoài."

Tạm biệt ông cụ, Hoa Khai nói với vị đạo sĩ: "Su phụ, nơi này âm khí rất nặng."

"Ừ, nếu đã đến đây thì không thể không lo. Trước tiên tìm một chỗ ở tạm đã, buổi tối nói sau."

"Su phụ muốn bắt quý sao?" Tử Trúc hơi bất an hỏi.

"Chỉ e là phải vậy, hơn nữa xem tình hình, cũng không dễ dàng đâu."

Ba người tìm một gian phòng lạnh lặn ít đồ nát, thu xếp một chút rồi ở lại. Tử Trúc tìm thấy một ngọn đèn ở trong phòng, và vài cái đèn lồng cũ nát, nhưng chỉ còn lại có ngọn đèn cùng hai cái đèn lồng là có thể sử dụng. Đến khi đêm xuống, cái trần nhỏ này như một tòa thành chết. Gần như chỉ có mùi hộ dân, nhà nhà ai nấy tắt hết đèn, không một tiếng động. Toàn trần là khung cảnh vắng vẻ tịch mịch, ánh trăng lạnh lẽo nhạt xuyên qua kẽ lá, càng làm nổi bật sắc đen của bóng cây, yên tĩnh đến đáng sợ.

Một lúc lâu sau, ngoài phòng đột nhiên có âm thanh từ xa xa truyền đến, như là có nữ tử nào đó vừa đi vừa hát. Âm thanh truyền tới mỗi lúc một gần, ngang qua phòng ba người đang ở, sau đó dần rời xa.

Vị đạo sĩ đuổi theo, nhưng bên ngoài đã không còn bóng dáng ai cả. Vị đạo sĩ sực nhớ tới Tử Trúc còn ở trong phòng, lấy từ trong túi ra một cái hình nộm buộc dây thừng đỏ mặc bùa bát quái, ném vào tay Tử Trúc, nói với hắn: "Con trước kia chưa bao giờ theo chúng ta đi bắt quỷ, bây giờ để con ở đây một mình, rất nguy hiểm. Con không nhìn thấy được ma quỷ, cũng không có pháp thuật, cái bát quái kính này giúp cho ma quỷ không tới gần con được, nhớ kỹ không được làm rớt."

Tử Trúc cất hình nộm bát quái vào trong lòng thật cẩn thận, rồi trả lời: "Con nhớ rồi, su phụ."

"Con nhớ đi theo phía sau chúng ta, không được cách quá xa, biết chưa?"

"Dạ biết." Tử Trúc gật đầu, trong lòng vẫn cảm thấy bất an.

Lấy hai cái đèn lồng cũ nát đốt lên, vị đạo sĩ cầm một cái đi ở đằng trước, nhắm hướng đông mà tiến tới, cũng chính là phương hướng nữ tử kia đã đi xa. Hoa Khai đi ở giữa, Tử Trúc cầm cái đèn còn lại đi phía sau cùng.

Một cơn gió lạnh thổi qua như đến từ chốn âm ti, Tử Trúc không nhịn được rùng mình một cái. Đây là lần đầu tiên hắn theo vị đạo sĩ và Hoa Khai đi bắt quỷ. Trước kia hắn đều ở lại trong phòng chờ đến khi bọn họ trở về. Cho nên, nói không sợ mới là gạt người.

Đi được một lúc, Tử Trúc không nhịn được hỏi Hoa Khai: "Muội sợ không?"

Hoa Khai ở phía trước lắc lắc đầu.

Đi thêm một lúc lâu nữa, vị đạo sĩ và Hoa Khai ở phía trước queo qua một khúc ngoặt, Tử Trúc đang đi theo sau, không biết bị vật gì vướng dưới chân, ngã sấp xuống đất, ngay cả cái bát quái kính trong áo cũng rớt ra, lăn đến một góc tối cách đó không xa. Tử Trúc vội vàng đứng dậy định đi tìm.

Nhưng lúc tay hắn còn chưa đụng được tới bát quái kính, đã bị ai đó vỗ lên vai một cái.

Tử Trúc xoay mạnh đầu lại thì thấy một lão bà bà khoảng sáu, bảy mươi tuổi đang đứng đằng sau, trong một chốc lại càng hoảng sợ chật vật té xuống đất, không thể động đậy.

Lão bà bà đầu tóc bạc trắng, trên mặt có rất nhiều nếp nhăn nhưng dáng vẻ hiền lành. Bà nhìn Tử Trúc khản trương nói: "Con là con cái nhà ai? Đêm tối như vậy, còn ở đây làm gì? Ở đây ban đêm toàn là ma quái, con nhanh chạy về nhà đi!"

Tử Trúc nghe lão bà bà nói như vậy, cảm thấy chắc bà không phải là quỷ, mới hơi nhẹ nhõm thở dài một hơi, nói: "Bà bà, đã trễ thế này, bà ở đây làm gì?"

"Ta đi tìm trượng phu của ta. Ông ấy ra ngoài đến giờ còn chưa trở về, ta đi tìm ông ấy thì đi đến đây. Con là con cái nhà ai? Ta đưa con trở về."

"Bà bà, con không phải người trấn này. Con cùng sư phụ và sư muội của con, vừa vặn đi ngang qua trấn này nên ở lại đây vài ngày."

"Ừm, nói như vậy, các người sẽ rời khỏi đây?"

"Vâng."

"Vì sao phải đi? Nơi này thật ra rất tốt, chỉ hơi vắng người. Đừng đi, ở lại đây bầu bạn với ta. Lão bà bà ta đã vài chục năm nay không có ai bầu bạn."

"Thật xin lỗi bà bà, chúng ta không thể ở lại, chúng ta còn phải đến nơi khác."

Bà lão đột nhiên nắm chặt lấy tay Tử Trúc, kích động nói: "Đừng đi, vì sao phải đi! Nơi này thật ra tốt lắm! Ở lại đi! Đừng đi nữa, nghe lời, ở lại đây!"

Nỗi sợ trong lòng Tử Trúc lập tức dâng lên, bởi vì sức lực bà lão cầm lấy tay hắn vô cùng lớn, không phải sức một bà lão sáu, bảy mươi tuổi có thể có được. Hơn nữa, tay bà, lạnh như băng. Nhìn bà lão càng lúc càng giống như phát điên, sắc mặt Tử Trúc dần trắng bệch, muốn la lên thật to, nhưng mở miệng không phát ra được tiếng nào, cả người run lẩy bẩy.

Lúc này, Hoa Khai đi ở phía trước phát hiện ánh lửa đằng sau đột nhiên biến mất, xoay người lại đã không thấy Tử Trúc đâu, vội vàng gọi vị đạo sĩ. "Sư phụ, không thấy Tử Trúc."

Vị đạo sĩ kêu lên một tiếng không xong, liền chạy nhanh trở lại, Hoa Khai cũng chạy theo phía sau. Nhưng rõ ràng vừa đi qua góc tối đó chỉ mười bước, bây giờ đã chạy lại được hơn mười bước, vẫn không đến được góc tối đó. Khoảng cách vài chục bước chân này dường như không có điểm tận cùng, mãi cũng chạy không tới.

Vị đạo sĩ rất nhanh đã phát hiện ra điểm bất thường, liền dừng lại, cau mày nói: "Là quỷ đánh tường."

Vị đạo sĩ lấy ra một sợi dây thừng bện bằng rễ cây màu đỏ, thấm ướt với dầu thắp đèn. Bản thân cầm một đầu, đầu còn lại đưa cho Hoa Khai, dặn dò: “Con nhắm mắt lại từ từ đi về phía trước, cứ đi hai bước thì buộc một lá bùa vàng lên trên dây thừng.”

Hoa Khai gật đầu, nhưng chưa đi được mấy bước đã quay lại hỏi vị đạo sĩ: “Hắn sẽ không sao chứ?” Nàng nói hắn là chỉ Tử Trúc.

“Trên người nó có Bát Quái kính, sẽ không sao đâu, nhưng chúng ta phải nhanh chóng thoát khỏi đây. Nhớ kỹ, phải bình tĩnh, tâm không được loạn, đi từ từ thôi.”

Hoa Khai gật đầu rồi nhắm mắt, bình tâm đi về phía trước hai bước mới mở mắt ra, buộc lên trên dây thừng một lá bùa vàng. Sau đó lại tiếp tục nhắm mắt đi về phía trước.

Cứ lặp đi lặp lại như thế được mấy lần, lúc Hoa Khai mở mắt ra lần nữa đã không thấy vị đạo sĩ. Rõ ràng là đi thẳng nhưng lại tựa như đã rẽ sang khúc ngoặt, không thấy bóng dáng ông đâu. Hoa Khai nhìn sợi dây thừng còn ở trong tay mình, không hề lo lắng hay nghi ngại nhiều, tiếp tục đi về phía trước. Một lúc sau, đột nhiên nghe thấy tiếng vị đạo sĩ gọi to: “Hoa Khai, mau buông tay!” Sau đó chỉ thấy ánh lửa sáng rực cháy dọc theo dây thừng về phía này. Hoa Khai nhanh tay thả dây ra chạy khỏi đó mới không bị lửa bén.

Sợi dây rơi xuống đất, trong một chốc ngọn lửa còn chưa cháy hết, sáng trưng một vùng. Lúc này Hoa Khai mới nhìn thấy vị đạo sĩ đang đứng cách đó không xa, mà nàng cũng đã tới được cái góc tối đó.

Vừa rồi không nhìn thấy gì chẳng qua là thuật che mắt của quỷ đánh tường, bây giờ có lẽ đã phá được rồi.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng thét khủng hoảng, chói tai từ trong góc truyền đến, là thanh âm của nữ nhân.

Dương nhiên, âm thanh này không phải của Hoa Khai. Nàng chạy nhanh ra góc tối thì thấy một nữ nhân trạc ba mươi tuổi đang ôm ngực, nơi đó có chất lỏng màu xanh chảy ra. Mắt nàng trợn trừng, miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Đừng đi, đừng đi...” Xem ra nàng ta còn định lao tới nhưng lúc đụng phải ánh mắt của Hoa Khai thì sợ hãi bỏ chạy.

Hoa Khai xoay người thì thấy nữ tử áo trắng đã gặp lúc xưa, nàng đang ôm Tử Trúc đã bất tỉnh. Bàn tay nàng nhẹ nhàng vỗ về gương mặt Tử Trúc, trong mắt ánh lên vẻ đau thương. Nàng nhìn thấy Hoa Khai liền buông người trong lòng ra, chậm rãi biến mất.

Lúc này vị đạo sĩ đã chạy đến nơi, thấy Tử Trúc nằm im không nhúc nhích ở góc đường thì một tay nâng đầu hấn dậy, một tay nhấn mạnh giữa nhân trung. Rất nhanh Tử Trúc đã tỉnh lại.

“Con sao rồi?”

Tử Trúc từ từ tỉnh lại, hoảng sợ nhìn vị đạo sĩ: “Su phụ, có quý.”

Thấy Tử Trúc đã không sao, vị đạo sĩ quay sang hỏi Hoa Khai đang đứng một bên: “Vừa rồi con có thấy gì không?”

“Là một nữ quý, bị thương, đã chạy theo hướng kia.” Hoa Khai chỉ về phía đông.

Vị đạo sĩ xem xét Tử Trúc, lại nhìn sắc trời đã lờ mờ sáng, liền nói: “Hôm nay không kịp rồi, chờ đêm mai rồi nói sau.” Sau đó lại nói với Tử Trúc: “Bát Quái ta cho con đâu?”

Tử Trúc lúc này mới nhớ ra, vội vàng khom người đi tìm, nhặt được nó ở trong góc.

“Trở về thôi.” Vị đạo sĩ cầm lồng đèn lên, đi trước.

Hoa Khai nhặt cái lồng đèn đã tắt của Tử Trúc, sau đó đỡ lấy hấn hai chân còn đang lú lú chưa đi được.

Tử Trúc chật vật đứng dậy. Phải để cho Hoa Khai nhỏ bé đỡ đi, hấn cảm thấy rất áy náy, dọc đường im lặng không nói tiếng nào.

Đi được một đoạn xa, Hoa Khai đột nhiên hỏi: “Ngoài nữ quý ta thấy ra, người còn nhìn thấy gì nữa không?”

Một lát sau Tử Trúc mới ý thức được nàng đang nói chuyện với mình, vội vàng trả lời: “Không có, người huynh gặp là một lão bà bà sáu, bảy mươi tuổi. Bà ta hình như muốn ăn thịt huynh, nhưng trước đó... huynh đã ngất mất rồi...” Cuối câu nói, Tử Trúc thấp giọng nhỏ xú, gương mặt ửng đỏ. Thật may trời còn chưa sáng rõ nên không ai nhìn ra hấn đang ngượng ngùng.

“Lão bà bà? Xem ra nàng ta có thể biến hóa ra nhiều hình dáng khác nhau.”

Lúc ba người trở lại gian phòng cũ, sắc trời đã sáng rõ. Người dân trong trấn cũng lục tục ra khỏi nhà. Ngã tư đường rộng thênh thang chỉ có mấy người già cả chậm chậm qua lại, khung cảnh tiêu điều không khỏi cảm thương.

Sau đó không lâu thì cụ già đưa đồ hôm qua đi tới.

Ông lão trông thấy vị đạo sĩ liền hỏi: “Đêm qua ta nghe ngoài đường có tiếng kêu, không phải mọi người ra ngoài đó chứ?”

Vị đạo sĩ nghĩ ngợi, vẫn đáp thật: “Phải.”

“Ai da, không phải đã bảo mọi người đừng ra ngoài sao? Con quý này rất hung dữ, có ai bị thương không?”

“Lão nhân gia, thật ra chúng ta đến đây để tróc quý.”

“Tróc quý?” Ông lão lắc đầu quày quật. “Thật là không biết tự lượng sức, không biết tự lượng sức! Con quý này đã ở đây hơn mười năm. Hòa thượng, đạo sĩ tới đây không ít, nhưng có ai thu phục được đâu? Đi nhanh đi, đừng để lại bỏ thêm mấy mạng người ở cái trấn này.”

“Lão nhân gia, chúng ta đã đến đây, nếu không tiêu diệt được ác quỷ này, nhất định sẽ không đi.”

Ông lão thở dài một hơi, lắc lắc đầu, nói thẳng: “Thật là một đám người ngu ngốc không muốn sống.” Nói xong thì bỏ đi.

Vị đạo sĩ gọi ông lão lại, hỏi: “Lão nhân gia có thể kể tình hình cụ thể chuyện ma quái trong trấn này cho chúng ta nghe được không?” “Tình hình cụ thể? Ta cũng không nhớ rõ lắm. Chỉ biết mười tám năm trước, sự việc bắt đầu từ căn nhà có bốn người ở phía đông trấn này. Nam chủ nhân của gia đình này ra ngoài buôn bán, đi liên tục hai ba năm cũng chưa thấy trở về, rồi những chuyện kỳ lạ cứ liên tục xảy ra. Thê tử kết tóc của nam nhân đó bị hóa điên, cả ngày náo loạn đi cắn người. Bố mẹ chồng nàng mới nhốt nàng trong nhà, không cho ra ngoài. Sau này hai ông bà kia chết đi, cũng không biết vì tuổi già, hay là bị quỷ ám. Rồi nữ nhân hóa điên kia cũng chết theo. Vốn tưởng sau đó sẽ không còn chuyện gì nữa, nhưng dần dà đêm nào cũng nghe có một nữ nhân đi tới đi lui trên đường, vừa đi vừa hát, làm dân chúng trong thôn sợ đến mức ai cũng không dám ra ngoài ban đêm. Chuyện này cũng không tính là gì, nhưng những ngày kế tiếp đều có người bị mất tích. Mọi người cho rằng việc này nhất định có liên quan đến nữ quỷ đó nên mời rất nhiều hòa thượng, đạo sĩ tới đây thu phục nó. Kết quả thì... hai da~ Thôn trấn ngày một tiêu điều, rất nhiều người chịu không nổi đã dọn đi, bây giờ thì tình trạng như các người thấy. Ngay cả con ta cũng...” Ông lão lại thở dài một hơi, rồi bỏ đi.

Ba người ăn qua loa vài thứ rồi nghỉ ngơi một chút. Tử Trúc dùng mai rùa bói một quẻ về việc này, kết quả lại làm cho hắn vô cùng bất an. Là quẻ đại hung, nội dung nói rằng sẽ có một người chết. Tử Trúc vô cùng hoảng loạn bói thêm mấy lần nữa nhưng kết quả đều giống nhau.

Bói toán, chẳng qua là có thể biết trước những việc sẽ xảy ra, nhưng không thể thay đổi kết quả. Cho dù bây giờ Tử Trúc có thuyết phục được mọi người rời khỏi đây, kết quả vẫn sẽ như thế, chỉ không biết người chết sẽ là ai mà thôi.

Đợi trời tối, vị đạo sĩ giúp Tử Trúc cất kỹ cái Bát Quái Kính, suy nghĩ một chút mới nói: “Con ở trong này đợi chúng ta, đừng đi theo.”

Tử Trúc lập tức kích động đứng dậy: “Không được, con phải đi theo!”

“Việc này rất nguy hiểm, con cũng không có năng lực tróc quỷ, chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện.”

“Không được! Hoa Khai cũng bị nguy hiểm!”

“Hoa Khai không giống con.”

“Nhưng mà...”

“Đừng nhưng nhị nữa, ta sẽ dán lên cửa một lá bùa, ma quỷ sẽ không vào được, cũng không tấn công được con. Nhớ phải tránh bọn chúng, đừng ra khỏi cửa, đợi chúng ta về.”

Tử Trúc còn muốn nói gì đó nhưng bọn họ đã đi rồi. Lần đầu tiên, hắn cảm giác được mình vô dụng như thế nào.

Tử Trúc ngồi co ro trong góc. Trong phòng chỉ có một ngọn đèn yếu ớt, ánh lửa bị gió lay lập lờ lúc sáng lúc tối. Không biết đã qua bao lâu, từ phương xa truyền đến tiếng ca của một nữ tử, tiếng ca vô cùng buồn bã và lạnh lẽo. Tử Trúc vốn nghĩ nàng sẽ như hôm qua, chỉ đi ngang qua đây, nhưng không ngờ nàng cứ đứng ở cửa cất tiếng hát.

Tử Trúc khẩn trương che miệng mình, không dám thở mạnh. Trong lòng thầm nhủ không phải sợ, không việc gì phải sợ. Nàng ta sẽ không vào được, sẽ không có việc gì, không có việc gì.

Thật lâu sau, nàng mới bỏ đi, tiếng hát càng lúc càng xa.

Đến khi không còn nghe tiếng nàng ta nữa, Tử Trúc mới thở phào nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng rốt cuộc cũng được thả lỏng. Ngay lúc Tử Trúc còn đang nghĩ thật là may mắn thì xa xa truyền đến một tiếng hét thất thanh.

Sắc mặt Tử Trúc lập tức trắng bệch. Hắn đương nhiên nhận ra giọng người đó, chính là Hoa Khai. Hắn lật đật cầm lồng đèn chạy nhanh ra cửa. Lúc định mở cửa lao ra ngoài thì chợt nhớ tới lời dặn dò của vị đạo sĩ, khựng lại, trong lòng vô cùng lo lắng sợ hãi.

Hắn sờ sờ Bát Quái kính giấu trong ngực áo, do dự một chút rồi mở cửa xông ra ngoài, cho dù bên ngoài có hay không có quỷ cũng mặc kệ. Cho đến cùng, Hoa Khai vẫn luôn là người khiến hắn không bao giờ do dự.

Đầu đường hoang vắng không một bóng người, chỉ có bóng cây trùng trùng điệp điệp. Tử Trúc cũng không biết tiếng hét vừa này từ đâu truyền đến. Hắn suy nghĩ một chút rồi lấy từ trong tay áo ra một con hạc giấy, ra lệnh cho nó: “Dẫn ta đi tìm Hoa Khai! Nhanh!”

Con hạc giấy kia như có linh hồn, bay thẳng về hướng đông.

Hai bàn tay Tử Trúc ướt đầm mồ hôi, cầm lồng đèn chạy theo sau hạc giấy. Chạy một hồi thì không còn thấy nhà cửa gì nữa, dường như đã đến nơi hoang vu nhất ở trấn này.

Khắp mặt đất là cỏ dại mọc cao đến nửa người, cũng không biết đã bao lâu không có người lui tới. Con hạc giấy bay được một hồi thì dừng lại trên một căn nhà xập xệ thiếu cả nóc, rồi như đột ngột bị rút sinh mệnh, rơi thẳng xuống đất.

Căn nhà đổ nát nằm gần bờ sông, không xa phía sau chính là dòng sông rộng khoảng mấy trượng. Ánh trăng phản chiếu lấp lánh trên mặt sông, không thể

thấy đáy. Nước sông ngày ngày lẳng lẳng chảy qua nơi này, cũng không biết đã qua bao nhiêu năm tháng.

Cánh cửa lớn đã bị mục nát từ lâu, theo ánh trăng chiếu rọi có thể thấy được trong nhà cỏ hoang mọc đầy.

Tử Trúc hít sâu một hơi, tay cầm lồng đèn chặt hơn chạy vào trong nhà, rồi gọi to: “Hoa Khai! Sư phụ! Mọi người đang ở đâu? Trả lời ta đi!”

Nhưng chỉ có không gian im ắng, tĩnh mịch.

Tử Trúc bắt đầu cảm thấy sợ, hấn đi sâu vào trong nhà, ánh trăng trắng bệch vẫn tràn vào từ trên nóc nhà đã hư hại.

Cuối cùng, Tử Trúc cũng tìm thấy Hoa Khai ở sâu trong, nhưng không thấy vị đạo sĩ.

Hoa Khai đứng đó, tay nàng nắm chặt trường kiếm không ngừng run rẩy. Nàng nhìn đăm đăm về phía trước, trong mắt ngấn lệ đọng đầy nhưng nước mắt vẫn không chảy xuống.

Tử Trúc chạy đến bên cạnh Hoa Khai, gọi nàng, lay người nàng, nhưng nàng vẫn không phản ứng gì, chỉ nhìn chăm chú về phía trước. Tử Trúc không thấy trước mặt nàng có gì, nhưng Hoa Khai thấy.

Hoa Khai, nàng nhìn thấy thiếu niên có đôi mắt tỏa sáng kia, nhìn thấy thiếu niên tên là Bạch Thảo, người vốn đã chết từ lâu. Bây giờ hắn đang đứng trước mặt nàng, nụ cười vẫn nhẹ nhàng như năm xưa. Thậm chí ngoại hình của hắn cũng không có gì thay đổi, vẫn là Bạch Thảo nàng từng quen. Những thứ khác, nàng đều không nghe thấy, không nhìn thấy.